

stiller Generalauditøren det til Udtalelse og regelmæssigt følger Generalauditørens Udtalelse. Denne gik i dette Tilfælde ud paa, at der her var Tale om Indstillinger, som behandles indenfor disse Myndigheder som Papirer, Dokumenter af fortløbig Art, at de desuden ikke havde nogen Betydning for Sagen, og at der derfor ikke var Anledning til at stille dem til Raadighed for vedkommende Sagfører under hans Indlæg. Med Hensyn til disse Skrivelser Indhold har det ærede Medlem fremført, at de militære Myndigheder var imod Sagens Videreførelse, i alle Tilfælde imod, at vedkommende Officer ikke fik, ikke stadig havde sin Kommando, og dette er rigtigt. Det er Tilfældet; det har de paagældende militære Myndigheder været imod. Men jeg maa fastholde, at i et Spørgsmaal af denne Karakter er det ikke i første Række de militære Myndigheders Skøn over, hvad den Art Udtalelser betyder, der er afgørende, men det er Regeringens Skøn over Nødvendigheden af at undgaa uforsigtige Udtalelser i alvorlige Situationer.

Endelig berørte det ærede Medlem, hvad man fra Ministeriets Side havde svaret overfor en eller flere af disse Henvendelser. Jeg kan jo sige, at man fra Ministeriets Side i et af disse Svar — og jeg tænker, det er det, det ærede Medlem har tænkt paa — har hævdet den Opfattelse, at Klagers Berettigelse burde undersøges, naar de kom offentligt frem, uanset hvilken Bedømmelse man fra de paagældende Myndigheders Side havde overfor det bestemte Blad, som Klagen fremførtes af, og dertil føjede, at den i dette Tilfælde var fremkommet i to Blade af meget forskellig Stilling.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at han vilde ikke kritisere Motiverne, og føjede til, at han vilde da heller ikke gaa ud fra, at der havde været den Hensigt at forfølge den paagældende Premierløjtnant Christensen. Nej, det kan det ærede Medlem være ganske sikker paa, det har der ikke været, og jeg kan ikke tænke mig noget som helst Motiv til at forfølge denne Premierløjtnant. Denne er efter de Udtalelser, som hans foresatte har fremsat om ham, en flink og dygtig Officer, og det er der ingen som helst Grund til i nogen Maade at lægge Skjul paa. Han har ved denne Lejlighed efter mit Skøn udtalt sig uforsigtigt, og derfor har det været nødvendigt at føre Sagen igennem overfor ham, saaledes som sket er.

Det ærede Medlem frygtede, at der ved en saadan Fremgangsmaade skulde opstaa

Utryghed hos Hærens Befalingsmænd. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Grund til at nære denne Frygt. Jeg erkender fuldt ud, at det er Ministerens Opgave at værne Hærens Befalingsmænd mod uberettigede Angreb. Det er efter min Opfattelse Ministerens Opgave at værne alle, baade Hærens Befalingsmænd og Hærens menige, mod uberettiget Behandling i den ene eller den anden Henseende. Jeg har fundet det rigtigt og nødvendigt i det her omtalte Tilfælde at fremdrage denne Sag til domstolsmæssig Afgørelse, fordi jeg fandt Udtalelserne, selv i den af Premierløjtnanten anførte Form, uheldige for vor Stilling den Gang og lidet passende for øvrigt overfor den danske Befolkning. Strafbar har det vist sig, at Udtalelsen ikke var, og dermed er jo den juridiske Side af Sagen afgjort. Men jeg vil gerne hertil føje dette, at jeg er fuldt klar over Betydningen af at hævde det, som det ærede Medlem kaldte den militære Autoritet, det, som man plejer at kalde Disciplinen. Befalingsmændenes Myndighed maa selvfølgelig være en saadan, at Ordenen opretholdes. Men det maa ogsaa være saaledes, at Autoriteten og Myndigheden opretholdes overfor Hærens Befalingsmænd. Det maa være saadan, at de tager fuldt ud Hensyn til de Opfordringer, der udgaa til dem fra højere Myndigheder. Og den højeste Myndighed er i det Forhold, der her er Tale om, den danske Regering. Den danske Regering havde udstedt sin Opfordring til forsigtig Omtale, til rolig Omtale, til at undgaa al Uforsigtighed. Dette Hensyn er efter min Mening ikke blevet taget i de Udtalelser, her var Tale om, og jeg maa bestemt fastholde dette, at Regeringen er nødt til med al mulig Styrke at hævde Nødvendigheden af, at dette Hensyn tages. Det var vi nødt til den Gang, og det vil vi være nødt til ogsaa fremtidig.

Jensen-Toustrup: Jeg ønsker at udtale min Tak overfor den højtærede Forsvarsminister for den Beredvillighed, hvormed han besvarede det af mig rettede Spørgsmaal. Det glæder mig at høre, at man ikke en Gang behøver at indkalde 4 Aars Mandskab, men at Mandskabet Firlodsmændene fra 1914 og 1915 vilde være tilstrækkeligt for Fodfolkets Vedkommende. Naar saa den højtærede Forsvarsminister mente, at de ikke vilde blive færdige før i September, skal jeg dertil sige, at jeg mente, de vilde afløse dem, der nu snart er færdige paa Rekrutskolen, og disse vilde da igen afløse de ældre, saa at de ikke be-